

Chương 7

Đau Xong Chưa? Thở Lại Được Chưa Em?

Sh sáng! Thụy Dương thấy mình đã ngủ gục trên ghế từ bao giờ. Ngoài trời đã hết mưa, mưa kéo đi những âm đăm của bầu trời trả lại một không khí dễ chịu hơn bao giờ hết. Thụy Dương đứng dậy nhìn mình trong gương hồi lâu rồi đột nhiên kéo cửa tủ. Cô cúi xuống buộc lại dây giày cho bộ quần áo thể thao nhẹ. Chỉ là đột nhiên thêm ra ngoài đến vậy.

Kít. Tiếng ô tô phanh lại, rà rà đi bên Dương khi cô chạy chậm lại ven Hồ Tây lộng gió.

- Nay, người đẹp, em là cô gái hay... Thị Nở?

Thụy Dương quay lại, cau có nhìn chàng trai đang chọc ghẹo cô, rồi đột nhiên bật cười. Gió bay bay những sợi tóc ngắn ương bướng, gió làm rạng rỡ thêm nụ cười vốn hiếm hoi. Phút ấy gió ngưng lại trong trái tim Quân.

- Bà cô Thị Nở thừa anh!

Thụy Dương bật lại ngay tức khắc rồi lừ mắt lườm Quân.

- Cô đáo để vừa thôi! Không ngờ có ngày lại gặp Thụy Dương chạy bộ!

Thụy Dương cầm lon coca trong tay xoay xoay, mắt nhìn xa xăm vào mặt hồ trước mặt. Cô ngồi bệt bên Quân nơi bờ Hồ Tây, chân buông thõng xuống dòng nước. Nụ cười đã tắt, giọng buồn nhẹ nhẹ như những lăn tăn nước dưới mặt hồ kia:

- Như thế này tốt hơn chứ?

- Ừ! Tốt hơn! Cứ làm gì cô muốn, miễn là cô có thể cười được, có thể vui được.

Hoàng Quân khẽ nhìn Thụy Dương. Cô gái trước mặt anh đặc biệt và có sức hút đến lạ kì. Ánh mắt hoang hoải mãi miết tìm một điểm tựa kia buồn lặng nơi mặt hồ yên ả. Quân biết cô đang phải đối diện với những ngày đáng sợ lắm. Cảm giác buông tay sẽ dễ dàng hơn khi chỉ còn trong tâm tưởng. Thụy Dương đang đối diện với mất mát thật sự từng ngày từng ngày một.

- Mà anh làm gì ở khu này vậy?

Thụy Dương không nhìn Quân, mắt đảo nhẹ nơi vài ba cánh chim trời, chân đung đưa, hỏi nhỏ.

- À... Tôi... Đi vào khu trong kia tìm một ngôi nhà. À... Nhà một người bạn!

Hoàng Quân nhanh chóng lấp liếm.

- Mà đúng rồi! Cô cũng ở khu này nhỉ? Hôm trước đến đồn công an ở đây mà!

- Tôi còn nợ anh tiền đúng không? Chờ tôi ra ATM. Chắc bao nhiêu năm không tiêu tiền cũng đủ để trả anh đấy!

Thụy Dương cười. Tài khoản của cô là tiền của ba, tiền tiêu vặt hàng tháng mẹ chuyển vào. Hầu như cô không hề tiêu đến. Mẹ cô hầu như hoàn toàn cách ly hai cô con gái khỏi vấn đề tài chính. Thụy Dương cũng không cần những thứ đó. Cửa Nhà Thờ hãy cứ để là của Nhà Thờ thôi! Chỉ cần cô còn được sống trong ngôi nhà của ba, để từng góc bếp, từng bậc thang đều in hình ba cô, để mỗi lần về nhà lại có cảm giác rằng: Ba vẫn ở đây đợi cô, cười hiền lành và ấm áp lắm.

- Cô giàu nhi? Nhưng tôi không cần tiền!

Hoàng Quân quay sang Thụy Dương, mặt có vẻ thách thức, đùa bỡn.

- Vậy anh muốn gì? Nói đi!

Quân nhăn mũi nhìn gương mặt nghiêm túc đến lạnh lùng của Dương, rồi bì môi!

- Muốn ăn sáng! Đói rồi!

Thụy Dương bật cười với điệu bộ trẻ con của chàng trai hơn mình cả 7 tuổi ấy, lườm nhẹ rồi đứng dậy. Lững thững đi bộ về phía Quân để xe. Quân bất ngờ gọi với theo:

- Này! Cô đi đâu đấy?

- Đói! Cần ăn!

Trời! Quân cười: Đi ăn mà hằm hằm, lừ lừ như đánh trận vậy đấy ?

... Hoàng Quân cầm chiếc bánh bao đã bọc trong túi bóng, đảo qua đảo lại trên tay rồi đưa cho Dương. Khói phả nhẹ vào mặt Dương nghe ấm áp lạ, Dương ăn chậm và gọi một lon coca lạnh

- Cái gì đấy?

- Coca mà! Anh chưa được uống bao giờ à?

- Không uống! Trời lạnh vậy cô uống coca lạnh! Bị có vấn đề à?

- Coca uống không lạnh ư? Chưa từng nghe.

- Thì giờ nghe!

Quân giật lon coca trên bàn về phía mình gọi với:

- Bác ơi! Cho cháu sữa đậu nành nóng!

- Anh hâm à? Chưa có ai dám bắt tôi làm gì bao giờ đâu đấy?

- Thì giờ có!

Bác chủ quán hiền lành đặt ly sữa đậu nành còn bốc khói xuống bàn, nói đỡ cho Quân:

- Cậu ấy nói đúng đó! Mà đàn ông phải chăm sóc bạn gái vậy là đúng rồi!

Thụy Dương chưa kịp phản ứng đã thấy Quân đáp lại:

- Vâng ạ! Cô ấy bướng quá nên cháu mới khổ sở vậy ạ!

- Ngày trước ông nhà bác cũng khổ sở với bác lắm, nhưng giờ thì đỡ bị hành hạ rồi!

Nói rồi, bác đưa mắt nhìn bác trai đang làm đồ ăn cho vị khách mới vào trong quán bằng ánh mắt ấm áp và yêu thương thật dịu dàng. Quân nhìn sang Dương, hình như cô cũng cảm nhận được điều này. Tay cô bất động cầm chiếc bánh bao, tay còn lại khẽ chạm vào ly sữa, miệng nhẹ thoảng chút cười an nhiên lạ lẫm. Quân bỗng thấy hình như mình đã nghiệm về mặt này ở cô, về mặt êm đềm và yên ả của một cô gái đi qua quá nhiều sóng gió và biến cố. Nó không nhạt như những cô gái xinh xinh phổ biến bây giờ, nó sâu sắc và ấn tượng hơn rất nhiều.

Xe Hoàng Quân dừng lại nơi đầu cầu Long Biên khi trời đã nhá nhem tối sau một ngày la lê khắp các hàng quán Hà Nội.

Họ đi bộ lên cầu, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng không điem dừng như bên bãi sông Hồng mênh mang dần trải trước mặt. Quân nhìn Dương co mình trong chiếc áo khoác mỏng không đủ ấm. Cô đứng đó, tay bỏ vào túi quần, mắt xa xôi nhìn về một nơi anh không chạm tới được. Mái tóc ngắn theo gió hất mạnh. Dáng đứng cô đơn của Thụy Dương dội vào lòng Quân một cảm giác xót xa thật khế. Anh bước lại gần:

- Lạnh không?

Thụy Dương không trả lời, sự im lặng cố hữu lại nhấn chìm cả không gian xung quanh. Ở bên Thụy Dương hình như luôn cảm thấy lạnh chỉ trừ khi, rất hiếm là lúc đột nhiên cô bật cười. Nụ cười ấy lạ lẫm với thế giới này nhưng đủ sức làm mọi tảng băng đều tan. Hoàng Quân cũng im lặng: Anh không thuộc tuýp nói nhiều, chỉ là đi bên Dương, cái cảm giác gần gũi và có thể chia sẻ đôi khi khiến Quân cười nhiều hơn, nói nhiều hơn. Có lẽ họ giống nhau, thân phận giống nhau, yêu thương giống nhau, nỗi đau giống nhau và cả... một phần trái tim đóng băng giống nhau.

- Anh nhìn thấy phía kia không? Nơi bãi bồi ấy? Đó là nơi cậu ấy đặt vào tay tôi lon coca, nằm xuống cạnh tôi và nói sẽ ở bên cạnh tôi dù tôi có muốn hay không! Dù có thể nào đi nữa!

Hoàng Quân im lặng, mắt anh hoang hoảng tìm về phía bãi bồi trước mặt. Anh cảm nhận rõ lắm nỗi xót buốt đến tận tim thắm trong từng câu nói của Dương. Nói ra cũng tốt! Nếu cứ giữ trong lòng sẽ ủ mầm mọt rêu, sẽ nhức nhối lắm. Quân hiểu! Hiểu hơn ai hết điều này.

- Cô có hận em gái mình không?

Thụy Dương vuốt nhẹ mấy sợi tóc vương lên mắt, bám chặt tay lên thành cầu đã hoen rỉ. Màu thời gian âm ỉ như chạm khắc thêm nỗi buồn thâm thiết lắm.

Hận hay không? Chính tôi cũng không biết nữa. Nhã Thu không xấu! Con bé đó dám yêu dám hận, dám vùng lên như hôm nay có lẽ là điều tôi đã mong đợi từ lâu. Chỉ có điều định mệnh đã quá trở trêu với chúng tôi. Chưa biết ngày mai thế nào, nhưng lúc này tôi thật sự muốn dừng lại!

- Ai cũng có những lựa chọn của mình. Con đường đi tiếp theo của Nhã Thu có lẽ sẽ chông gai hơn nhiều.

- Vũ Huy sẽ khỏi! Chắc chắn vậy! Chắc chắn cậu ấy sẽ đứng dậy được. Sẽ lại hoạt bát, nhanh nhẹn và yêu đời như trước đây!

Quân quay lại nhìn Dương. Ánh mắt cô vẫn dụi vội nơi một khoảng mông lung và xa xôi lắm. Quân nắm chặt lon coca ban nãy định mang cho Dương trong tay, chìa ra.

- Cho tôi “phá hoại” môi trường tí nhé!

Dương nhìn lon coca trong tay Quân, ngược nhìn anh không hiểu ý Quân vung tay ném mạnh, chao nghiêng, xoay tròn rồi mất hút giữa biển nước mênh mông.

- Bắt đầu bằng cái này, ở đây, thì cũng kết thúc bằng cái này, ở đây. Quên đi và sống như cô muốn! Được chứ?

Dương không đáp lại lời Quân, cô lùi ra xa anh một chút, ngồi khuyu xuống đường, ôm chặt đầu, gió vờn nhẹ mái tóc rối bù của cô. Và Dương hét... hét lên như muốn vứt bỏ mọi thứ đang xoay xoay trong đầu cô:

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa..... aaaaaaaaaaaaaa

Cô cứ hét vậy cho đến khi cổ họng khô khốc và không còn hét được nữa. Nước mắt không chảy, mọi thứ trông vắng và khô khốc quá. Dương ngồi vậy mặc ánh đèn vụt sáng, màu vàng ươm kết tủa dưới mặt nước càng khiến lòng người thêm se sắt.

Một bàn tay xòe ra trước mặt cô!

Dương ngược lên nhìn Quân, anh khẽ gật đầu. “Ừ, đứng lên, đứng lên thôi, đứng lên được rồi.” - Dương tự nói với chính mình như cảm nhận được sự khích lệ của Quân. Cô cười, nụ cười méo nhưng đầy quyết tâm. Cô đặt tay mình vào tay Quân, anh nắm chặt... Kéo cô đứng dậy.

Dương bật cười, Quân cũng bật cười. Họ đứng đó nhìn nhau, nhìn trời, nhìn sông mà cười. Không hiểu lý do cũng không cần lý do. Chỉ là khi bên nhau họ có cảm giác được thấu hiểu, được sẻ chia, cho buồn phiền bay hết đi và niềm vui ở lại mãi.

- Cho tôi xuống đây được rồi!

Thụy Dương quay sang nhìn Hoàng Quân ra hiệu cho xe dừng lại ngay ở đầu đường An Dương.

- Ừ! Tôi vẫn chưa biết nhà cô!
- Cũng chẳng để làm gì! Buồn và u ám lắm!
- Rồi! Cô về nghỉ đi!

Hoàng Quân dừng lại nhìn dáng đi bé nhỏ của Dương lẫn vào cái mập mờ của bóng tối cho đến khi khuất dạng nơi ngã rẽ mới quay xe. Hoàn toàn không để ý một chiếc ô tô đang đậu ngay gần đấy. Trong xe hai người đeo kính đen đã theo dõi anh cả buổi chiều.

- Thưa đại ca, hấn đã rời khỏi cô gái! Chúng ta làm gì tiếp theo?
- Về nhà ôm vợ mà ngủ đi!
- Ô đại ca? Không hành động ạ?

Đầu dây bên kia là một kẻ không lạ mặt nhưng gương mặt hấn lúc này khác hẳn vẻ thường ngày, đờ đờ sát khí đến đáng sợ: “Đến lúc mày phải trả giá cho tất cả rồi, thằng khốn.” Điều thuốc lá dụi thẳng xuống kính bằng một lực tay mạnh mẽ.

Hoàng Quân bấm nút mở cửa kính, gió Hồ Tây tràn vào mát lạnh cả gáy tóc. Anh đưa tay vặn nhẹ, những giai điệu êm đềm của “River flows in you” khiến lòng anh bình lặng. Anh nghĩ về Dương, về cô gái ngất xỉu trước xe anh hôm ấy, về cô gái hai lần ngủ trên giường anh, cô gái hai lần anh bế gọn trong tay, cô gái với nụ cười nhiều uẩn khúc và đôi mắt lạnh lùng nhưng đầy sức hút. Đột nhiên anh mỉm cười, nụ cười đến tự nhiên lắm cũng nhẹ nhõm lắm. Tình cảm của Quân đối với Dương là gì, Quân không tự hỏi bản thân, cũng không cần biết. Nhưng những cảm giác ngọt ngào anh đang có, anh muốn mặc sức tận hưởng. Cũng có đôi lúc Quân sợ mình không kiềm chế nổi trước tình cảm ngày một sâu sắc của mình nhưng chính nụ cười của Dương lại khiến anh lấy lại cân bằng để ở bên cô như một người đồng cảm, một người bạn đặc biệt.

Tiếng điện thoại rung lên, màn hình báo số người gọi đến, nụ cười vụt tắt, Hoàng Quân cho tai nghe vào tai, là chú Lễ, trợ lý của ba anh.

- Vâng! Tôi nghe đây ạ! - Giọng Quân mệt mỏi.
- Cậu về khách sạn ngay nhé! Ông chủ đang đợi cậu!
- Nhanh vậy sao?
- Cậu Quân?
- À không! Tôi về ngay đây!

Quân biết lần này ba anh về để làm gì! Có những “quả bom” từ quá khứ đã hện ngày bung nổ... Chỉ có điều bao nhiêu năm đó người ta đã muốn quên vẫn không được phép quên muốn vứt bỏ vẫn không được vứt bỏ, muốn sống thanh thản một chút nhưng ám ảnh quá khứ vẫn cứ từng đêm gào thét. Quân dừng xe trước công khách sạn, ngồi im một lúc lâu, đưa tay bung mắt, nhắm nghiền mắt. Giá như đừng phải đối mặt như lúc này.

Anh không ngạc nhiên khi đứng cạnh bảo vệ khách sạn là vài bóng vệ sĩ áo đen ngay lối vào. Quân cởi chiếc bao tay da ném cho một tên đứng gần nhất, ra hiệu mang xe về gara.

Cổng thang máy mở ra, tầng 11 khách sạn đầy những bóng áo đen, cúi rạp người khi Quân đi qua. Không lạ lùng gì, ba anh đã bao hết tầng 11. Đột nhiên Quân thấy khó chịu, nói như Dương liệu có phải cảm giác thêm một cảm giác sống bình thường hơn chẳng. Những vệ sĩ kia chẳng bao giờ biết cười, chẳng bao giờ biết rợn mình trước một phát súng hay một nhát dao. Họ ở bên ba con anh mỗi ngày nhưng hẳn rằng chẳng có chút cảm giác gì. Tiến Minh đứng ở cửa đợi anh. Dù sao cũng còn một thằng để gọi là bạn.

- Quân! Mày vào đi! Ông chủ về 30 phút rồi đấy!

- Mày không canh chừng mấy bar cho tao. Về đây làm gì? - Hoàng Quân nhẹ nhàng đáp lại.

- Tao đến xem mày có cần giúp gì không?

Hoàng Quân không nói, đập tay lên vai Minh rồi tiến thẳng vào trong. Ba anh đang đứng quay lưng lại phía Quân, im lặng nơi cửa sổ, tay xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích nơi ngón áp út như thường lệ. Quân khẽ lúc lắc đầu kêu răng rắc, mặt lạnh tanh, ngồi xuống chiếc ghế bên trái, rút một điếu thuốc. Dưới làn khói mờ phả ra, không còn nhận ra một Hoàng Quân dịu dàng, an lành bên cạnh Thụy Dương nữa. Gương mặt anh lúc này lạnh lùng đến phát sợ. Đúng! Là gương mặt lần đầu tiên gạt Nhã Thư, nhất quyết không để chạm vào người.

- Ba về sớm hơn con nghĩ! Chuyện bên đó không có ba ỏn chứ ạ?

- Ta đã sắp xếp ỏn thỏa. Con không cần thiết phải bận tâm!

Hoàng Quân gạt gạt đầu, kéo lại cổ áo rồi tiếp:

- Chuyện công việc ở đây cũng ỏn cả! Các tụ điểm vẫn hoạt động bình thường. Công an cần quét khá mạnh nhưng một loạt tụ điểm, bar, vũ trường của ta ở đây vẫn đang rục rịch mở thêm các cơ sở. Casino ở Hải Phòng con cũng có qua kiểm tra. Nói chung, có cậu Minh ở đây hỗ trợ con, ba có thể yên tâm!

Ông Năm đưa mắt nhìn quanh một lượt. Dù đã trên 50 nhưng đôi mắt, sắc mặt và vàng trán vẫn thể hiện một sự tinh anh hiếm thấy. Ông nheo mắt nhìn Tiến Minh một lát, tư lự hồi lâu rồi gật gật đầu.

- Cho con về đây, ta cũng đã hoàn toàn yên tâm về công việc. Còn chuyện này nữa... Cũng là lí do ta về đây lần này.

Ông Năm ngưng lại trong tích tắc. Hoàng Quân thở dài rồi khoát tay ra hiệu cho chú Lễ dẫn toàn bộ bọn đàn em ra ngoài. Cánh cửa khép lại. Ông Năm lại đứng dậy về lại vị trí cửa sổ như ban nãy. Ánh mắt xa xăm hướng về phía trước, ánh mắt này giống một ai đó lắm, mà Hoàng Quân trong chốc lát vụt quên.

- Con tìm thấy út Tùng chưa?

- Rồi thưa ba! Nó vẫn ở chỗ cũ, vẫn quán cũ thôi ạ! Có vẻ hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Ông Năm đập mạnh tay xuống bàn, không hề quay lại nhưng Hoàng Quân biết ông đang giận:

- Hài lòng! Hài lòng ư? Bỏ hết mọi thứ để về với cái quán chưa đầy 20 mét vuông đó! Hài lòng! Nó cũng nhu nhược như mẹ nó vậy! Suốt ngày chỉ hoa lá, vườn tược.

Quân không lên tiếng, nhưng lúc biết cần im lặng, Hoàng Quân luôn làm việc đó rất hoàn hảo. Đó là điểm khác nhau rất lớn của anh và Tùng.

- Chuyện của nó gác lại đó đã. Ta muốn nó về lúc nào nó khác phải về lúc đấy. Còn địa chỉ hôm qua con tìm ra chưa?

- Dạ! Chưa ba! Chiều nay con có việc nên chưa qua đó được nhưng con có cho bọn đàn em đi xem xét trước thì được biết căn nhà đó không có gì quá đặc biệt!

- Không có gì đặc biệt nhưng rất quan trọng với ta. Con đến đó và lấy lại căn nhà đó đi! Toàn bộ giấy tờ nhà đứng tên con!

- Tên con?

- Đừng hỏi lại những cái đã biết! Đi làm việc của con đi! Ta cần nghỉ ngơi!

Hoàng Quân chỉ hỏi lại nhưng hoàn toàn không bất ngờ. Ba anh làm gì vốn anh không quan tâm cũng không nhiều chuyện. Miễn là làm xong và ba anh không cần bận tâm nữa. Đây không phải lần đầu tiên một căn nhà được đứng tên ai đó trong gia đình anh không rõ ràng, cũng chẳng cần thiết phải rõ ràng. Nếu ba anh muốn, đương nhiên nó thuộc về ông, gia đình ông và người ông muốn nó thuộc về. Bằng cách này hay cách khác.

Bà Ái Lê ngồi lặng trong phòng làm việc sau cú điện thoại từ luật sư. Nhã Thư 18 tuổi rồi sao? Mọi thứ phải trả lại đúng vị trí của nó rồi! Dù tâm can con bé đã tha thứ cho bà, cho Thụy Dương nhưng liệu rằng lòng hận thù ấy có đang ngấm ngấm hành hạ con bé. Không! Không! Nhã Thư không phải người như thế! Bà hiểu nó hơn ai hết! Bà Ái Lê ngã người ra ghế. Lúc này đây, vị trí giám đốc này bà cũng không cần nữa, cổ phần của công ty bà không muốn, tiền bạc, danh vọng với bà mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Bà chỉ muốn sống những ngày bình dị như những năm vừa qua, đừng biến cố, đừng thử thách bà thêm nữa. Việc đã đến nước này, có lẽ Nhã Thư đi càng nhanh càng đỡ tổn thương cho cả nó, Thụy Dương và Vũ Huy. Nhưng ngày ấy ông ta là một thằng đêu, có chắc hôm nay con trai ông ta không đêu. Nhã Thư làm sao theo họ sang nơi đất khách quê người ấy một mình. Bà Lê ngã người ra ghế. Lúc này tạm thời bà không nghĩ được gì hơn nữa.

Có tiếng gõ cửa, bà Lê chưa kịp phản ứng, cửa đã bật mở. Ông Ngọc đứng ngay giữa cửa. Tay chống một chiếc gậy trúc nhìn xoáy vào trong. Cô thư kí luống cuống:

- Xin lỗi giám đốc! Tôi đã ngăn ông ấy lại! Mời ông ra cho, mời ông! Nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ!

Ông Ngọc vẫn đứng im, không nhúc nhích. Dù bị tật ở chân nhưng cô thư kí vẫn chẳng là gì cả, ông hoàn toàn không quan tâm, mắt ông vẫn nhìn sâu vào mắt bà Lê đang thất thần kia. Năm phút, mười phút... Bà Lê nghiêng người, cúi đầu rồi đưa tay lên:

- Để ông ta vào!

Cô thư kí vội vàng bước ra ngoài, thở phào vì không bị quở trách như mọi khi. Đạo này giám đốc của cô hiền hơn mọi khi thì phải.

- Đóng cửa lại!

Cánh cửa vừa khéo lại, bà Lê đi thẳng lại phía ông Ngọc đang ngồi trên bộ salon tiếp khách. Mặt bà giãn ra, nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh cần thiết.

- Xin hỏi! Ông đến đây có việc gì!

Ông Ngọc liếm môi tự rót nước trong bình, uống chậm.

- Bao nhiêu năm rồi! Bà vẫn nguy hiểm như vậy sao? Đừng nói với tôi, bà không nhận ra tôi là ai?

Bà Lê không trả lời, tim muốn quặn lại. Lúc này bà đã yếu ớt lắm rồi, đâu còn là Lê “vạ” việc gì cũng dám làm trước đây. Giọng bà ứ ỏi:

- Ông muốn gì ở tôi?

Ông Ngọc nhấp chén nước rồi đặt xuống:

- Chẳng muốn gì ở bà cả! Là hai cô con gái bà!

Mắt bà tròn lên nhìn ông Ngọc, sự bình tĩnh cố tạo không còn nữa.

- Cả hai?

- Ừ! Cả hai! Thụy Dương là con tôi! Đương nhiên nó phải đi cùng tôi! Còn Nhã Thư... tôi biết nó nói dối nhưng nó đã chọn Vũ Huy, đó là lựa chọn của nó! Các thủ tục của nó cũng đã gần như xong hết!

- Bỉ ổi!

Chén nước trên tay hất mạnh vào mặt người đàn ông đang ngồi đối diện mình, bà đứng bật dậy, gương mặt đỏ gay, mắt bình tĩnh. Ông Ngọc nhìn bà Lê hồi lâu, đưa tay lau mặt, vẫn dịu giọng:

- Ngày trẻ tôi bông bột, nông nổi bà đánh cũng được, hận cũng được. Nhưng giờ tôi không còn là thằng Ngọc “máu” ngày ấy nữa, con tôi tôi phải nhận. Thụy Dương sẽ được đền bù xứng đáng!

- Đền bù? Ông đền cho nó cái gì đây? Ngày ấy, tôi bụng mang dạ chửa, dẹp tự trọng sang một bên, quỳ lạy, bò theo ông xin ông đừng bỏ tôi và nó. Ông đập phăng tôi đi. Không để cho tôi một đồng một cắc, bơ vơ giữa vĩa hè. Thụy Dương nó sinh ra nơi bãi phế liệu, nếu không được người ta cứu đã chết từ đờ hỏn rồi. Lúc nó nhiễm trùng, ốm sốt đủ kiểu, ông biết tôi nuôi nó thế nào không? Tôi nuôi nó bằng thân xác của một con đàn bà không biết nhục này đây!

Ông Ngọc nhìn những giọt nước mắt trên gương mặt bà Lê, bỗng im bật. Quá khứ và tội lỗi! Hiện tại và nỗi đau! Lật tung lên chỉ thấy nước mắt mặn chát mà thôi.

- Giờ ông về, đòi đem đi là đem đi sao? Tôi không yêu nó! Tôi căm ghét nó như ông vậy! Nhưng tôi thà chết chứ không thà mất nó! Tôi thà giết ông còn hơn nhìn thấy con tôi theo ông!

Ông Ngọc giữ bà Lê lại rồi dịu giọng:

- Bình tĩnh lại! Chúng ta cùng đi! Cùng bắt đầu một cuộc sống khác! Tôi sẽ bù đắp cho bà cho Thụy Dương. Bà sẽ có hai đứa con gái và tất cả.

Bà Lê lùi lại, ngồi phịch xuống ghế, lắc đầu:

- Không! Không được! Không đi được!

- Không có gì là không được hết! Tôi sẽ đi nói chuyện với Thụy Dương! Con bé sẽ đi với tôi! Nó là con gái tôi!

- Không được! Ông không có quyền!

Ông Ngọc im lặng một lúc rồi trầm ngâm:

- Chúng ta đã già cả rồi! Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa! Hận thù rồi cũng qua thôi! Đúng tôi không có quyền giành con từ bà nhưng tôi có quyền bù đắp cho Thụy Dương chứ! Hãy để con bé tự quyết định.

- Không được!

Bà Lê khuy xuống sàn. Ngược đôi mắt đỏ au lên nhìn ông Ngọc.

- Không được để con bé biết sự thật này! 19 năm qua nó đã sống đủ đau khổ rồi! Nó bất cần, bất mãn với đời nhiều lắm. Giờ đến cả người con trai nó yêu cũng trở thành... em trai nó. Mạnh mẽ đến mấy thì nó cũng sẽ chết mất! Không được!

Ông Ngọc lặng lại! Định mệnh trớ trêu hay lỗi lầm ở quá khứ? Có lẽ cả hai! Người đau lòng nhất chẳng phải là Thụy Dương sao? Người khôn đốn, tuyệt vọng nhất chẳng phải là nó sao!

- Vậy em định giấu những điều này đến bao giờ đây?

- Mãi mãi!

Cả hai người cùng quay lại, cánh cửa đã được mở ra từ bao giờ cũng đóng lại từ bao giờ. Nhã Thư đứng đó, tà váy khê bay, gương mặt thánh thiện thoáng buồn.

- Mọi người nghe con nói rõ không ạ! Là mãi mãi! Chị con không mạnh mẽ như mọi người nghĩ đâu! Chị ấy đau đớn tổn thương quá đủ rồi! Hãy để mọi việc trở lại như cũ. Và bác chỉ là ba của Vũ Huy là ba chồng tương lai của con thôi! Mẹ cũng ở lại với chị Dương đi!

Nhã Thư nói chậm rãi ngồi xuống ghé trong ánh mắt bất ngờ và đau đớn của bà Lê:

- Nhã Thư!

Mẹ à! Đó là cách tốt nhất bây giờ! Để mọi người không ai bị tổn thương hết! Chị Dương đã hi sinh cả tình yêu của mình vì mẹ, vì con, vì mọi người. Chúng ta không thể chỉ vì yêu thương ích kỷ mà không quan tâm đến chị ấy được!

Bà Lê òa khóc!

Không được! Thụy Dương là con gái bác! Nó phải về với bác! Bác phải bù đắp cho nó.

Nhã Thư nhìn ông Ngọc hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Bác sẽ không bù đắp được gì đâu! Có chăng chỉ là nước mắt và nỗi đau thôi ạ! Nếu bác công khai tất cả, bác nói rõ mọi chuyện. Người biết không chỉ là Thụy Dương mà còn cả Vũ Huy. Và có chắc bác sẽ giữ được bí mật thật lâu về mối quan hệ của họ. Lúc đó, bác không chỉ mất Thụy Dương mà Vũ Huy, chính anh ấy cũng không vượt qua nổi đâu.

Ông Ngọc đưa mắt nhìn Nhã Thư rồi lại nhìn bà Lê, mắt bà vẫn u buồn nhìn vô định ở một phương nào đó. Giọng bà thều thào:

- Không được! Không ai được đi hết! Cả con cũng ở lại! Mẹ không đồng ý cho con theo người đàn ông này! Cũng không chấp nhận cho con hi sinh cuộc đời mình!

- Con không hi sinh, con thấy mình hạnh phúc.

Bà vẫn không nhìn Nhã Thư, gương mặt nhăn lại những nếp nhăn của nỗi lòng không thỏa hết:

- Con đã bao giờ nghĩ đến một ngày Vũ Huy nhớ ra tất cả chưa? Nó sẽ căm thù con, sẽ ruồng bỏ con như cái cách ba nó đã làm với mẹ!

Nhã Thư lùi lại, vịn tay vào ghế, nhắm mắt rồi lấy lại bình tĩnh:

Mẹ đã từng dạy con, cái gì là của mình thì phải giữ, cái gì không là của mình muốn có thì phải cướp. Giờ tình yêu của con, Vũ Huy của con đã trong tay con rồi, con nhất định sẽ biến nó thành tình yêu thật sự! Ánh mắt cậu ấy, nụ cười cậu ấy lúc này cho con biết cậu ấy yêu con! Sau này dù thế nào con cũng sẽ đổi mặt. Giành anh ấy lại cho mình!

- Tại sao con không nghĩ đến việc cả đời nó không thể đứng lên được?

Bà Lê và ông Ngọc cùng đứng bật dậy. Câu hỏi như hét lên của bà Lê khiến Thư hơi choáng váng. Cô nuốt nước bọt, mím môi rồi trả lời:

- Thì con vẫn ở bên cậu ấy!

Có lẽ bà chưa bao giờ nhìn thấy đứa con gái yếu ớt mỏng manh của mình mạnh mẽ như lúc này bao giờ. Dững cảm ư? Hay chỉ là mù quáng của tuổi trẻ? Không! Bà tin đó là dững cảm? Chỉ có tình yêu mới cho con người ta được nhiều động lực đến vậy!

- Tôi lấy tính mạng mình ra đảm bảo sẽ chăm sóc Nhã Thư thay cho bà. Nó cần thằng Huy, thằng Huy cũng cần nó. Nhã Thư nói đúng, đây là cách giải quyết gọn gàng nhất!

Thụy Dương vẫn ngồi im lìm trên ghế, bản nhạc “river flows in you” buồn tênh vẫn chậm chậm, từng nốt nhạc như chạm khẽ vào tim Dương. Mấy hôm rồi, Dương cứ lờn vờn trong phòng không muốn đi đâu. Trường Dương học là trường quốc tế, lớp 12 lại hầu như được miễn rất nhiều môn, thời gian sắp nghỉ tết này chẳng ai muốn tới lớp cả. Thụy Dương cũng không hào hứng nhiều. Thụy Dương không biết mình đang nghĩ gì nữa. Chỉ có cảm giác rằng nỗi buồn trong mình lúc này hình như không quận thấ nữa. Nỗi đau ấy chậm lại, nhẹ tênh mà ám ảnh đến vô cùng. Tất cả như một dải lụa mềm cứ xoắn lấy tim, xơ vãi xát vào trái tim mỏng, muốn nứt máu. Những kỉ niệm cứ vụt qua không rõ ràng nhưng mơ màng cảm nhận được. Nỗi đau không thể hét lên nhưng thấm buốt vào tim, hiểu hơn bất kì điều gì trên đời.

Có tiếng chuông điện thoại reo, là Hoàng Quân:

- Alo, cô ở đâu đấy!
- Ở nhà!
- Đi ăn không?
- Ăn gì?
- Đi rồi biết!
- Lý do?
- Không cần lý do! Có đi không?
- Có. Đợi tôi ở đầu ngõ hôm trước nhé!
- Để tôi đón!
- Không cần!

Xe của Hoàng Quân đỗ phịch trước nhà hàng cao cấp Thiên An. Thụy Dương đưa mắt nhìn khó hiểu: “Nâng cấp từ vỉa hè lên nhà hàng xịn thế này sao.” Hoàng Quân như đọc được suy nghĩ của cô, anh vừa mở cửa xe cho cô vừa lên tiếng trước:

- Hôm trước bắt cô ăn vỉa hè hôm nay vào đây cho huề. Không cô lại bảo tôi keo kiệt!

- Keo kiệt chút cũng tốt!

Thụy Dương nói bâng quơ rồi bước xuống xe, theo Hoàng Quân vào trong.

- Cho tôi đặt bàn tầng năm.

- Xin lỗi anh! Tầng năm hôm nay có lẽ dính hôn. Khách hàng đã bao trọn rồi ạ! Quý khách có thể ngồi tầng bốn ạ!

Hoàng Quân quay lại phía Thụy Dương, cười nói:

- Này! Ngồi tầng bốn nhé! Cô lên trước đi tôi để quên điện thoại ngoài xe.

- Ừ! Anh đi đi!

Thụy Dương lững thững bước vào thang máy. Không vội vã. Cô đã quen với cách bước đi như vô hồn ấy tự bao giờ. Thụy Dương đưa tay ấn tầng năm. Như vô thức. Tầng năm sân thượng! Lên trước một chút cũng chẳng sao! Hồ Tây buổi chiều đẹp như một nàng thơ vậy. Lâu lắm Dương không đủ bình tâm để ngắm nó. Người phục vụ nơi cửa thang máy cúi người chào cô

- Xin lỗi! Cô đến dự tiệc đính hôn sao?

- À không... tôi...

Từ “tôi” lững lơ nơi khóe miệng, Thụy Dương vịn tay vào tường, khụy gối ngồi bệt xuống đất. Cả bốn người nơi bàn tiệc đã quay lại nhìn cô tự lúc nào. Bà Lê và ông Ngọc cùng xô ghế đứng dậy. Nhã Thư ngồi im bất động. Vũ Huy ngo

ngác nhìn mọi người không hiểu. Ngôn ngữ lúc này trở nên vô nghĩa, khoảng không gian giữa họ tù túng đến đáng sợ.

Vũ Huy ngồi trên chiếc xe lăn, anh nhìn một hồi rồi tự lăn chiếc xe lại phía Thụy Dương. Khoảnh khắc ấy diễn ra chậm như một thước phim mà thời gian chẳng nở quay. Thụy Dương đưa đôi mắt ngân nước, nước mắt cứ tự rơi không kiểm soát được. Ba người còn lại bất động nhìn Huy. Chính họ cũng không biết làm gì hơn lúc này. Toàn thân Thụy Dương run lẩy bẩy dưới cơn xúc động mạnh. Cô thèm khát ào đến ôm anh, thèm khát kể cho anh nghe về anh về cô, về tình yêu của họ. Nhưng chân cô không nhấc nổi, trái tim cô đau nghẹn lại, chỉ có từng vòng xe lăn của Huy vẫn nhích lại phía cô, chậm chậm, chậm chậm.

Thụy Dương nhắm mắt lại để biết đây chẳng phải một giấc mơ. Là thật! Là thật rồi! Vũ Huy đã đứng trước cô, anh nhìn cô mỉm cười buồn buồn rồi đưa tay có ý kéo cô dậy:

- Cô không sao chứ?

Giọng anh vẫn dịu dàng đến vậy, vẫn ấm áp đến vậy, vẫn ân cần đến thế! Chỉ có điều lúc này tất cả không còn thuộc về cô nữa rồi. Những âm thanh vụn vỡ của sự xa lạ chìm vào tâm khảm cô gào thét. Quên thật rồi! Quên cô thật rồi. Thụy Dương đưa mắt nhìn sâu vào mắt Huy, cái nhìn hoang hoải, tuyệt vọng và đau đớn.

Huy đáp lại cái nhìn ấy hờ hững, rồi chột quặt lại. Anh ghì mình xuống, ôm lấy ngực, hỏn hển thở gấp. Không hiểu tại sao? Không hiểu tại sao nữa? Cô gái ấy anh không quen, trong tiềm thức không một bóng dáng nhưng lại khiến tim anh đau quặn, ngực tắc lại, nghẹn thở. Trái tim anh đang gào thét mãi không yên, nhưng trí óc anh lại hoàn toàn không lý giải nổi. Một giọt nước mắt nóng ran rơi xuống bờ má. Vũ Huy đưa tay chạm khẽ. Tại sao? Tại sao? Tại sao nước mắt anh lại rơi.

Nhã Thư ào chạy tới, cô ôm chầm lấy Huy.

- Huy à! Cậu có sao không? Có sao không?

Thụy Dương đưa hai cánh tay ra phía trước, chơi vơi rồi thu lại. Khoảng cách giữa anh và cô, gần lắm mà xa xôi lắm. Dương biết làm gì đây! Biết làm gì tiếp đây!

Mắt cô chạm vào đôi mắt loáng buồn của Thư. Đôi mắt ấy đang ngược lên nhìn cô như van xin, như nài nỉ.

Thụy Dương đứng dậy... lụi dần, lụi dần. Rồi bấm cửa thang máy. Cánh cửa khép lại. Bóng Vũ Huy nhỏ dần cho đến khi mất hút. Thụy Dương ôm ngực ngồi bệt xuống. Nói buông thì dễ lắm nhưng để đối mặt thật sự thì khó lắm. Dương đã chuẩn bị tinh thần sẵn nhưng lúc này mọi thứ diễn ra vượt ngoài tầm kiểm soát của cô. Cô nhớ anh, nhớ anh đến nghẹn thở bao ngày qua, nhớ anh đến nỗi nửa đêm ào vào bệnh viện nhìn anh qua lớp cửa, nhớ anh đến chập chờn từng

đêm không yên giấc hay những lúc một mình vùi trong cát ở bãi sông Hồng. Hết mãi sao nổi nhớ cứ đong đầy trong tim, nghẹn lại.

Cánh cửa thang máy mở toang, Hoàng Quân đã tìm Dương ở hết các tầng, camera trong thang máy cho anh biết cô đang ở tầng năm. Cảnh tượng trước mắt đập vào mắt Quân. Nhã Thư đưa mắt ngẩn lệ nhìn Quân rồi gào lên:

- Chạy theo chị ấy đi! Chạy theo chị ấy đi!

Nỗi đau của Dương lúc này Nhã Thư hiểu hơn ai hết! Cô đã từng không ít lần như thế, không ít lần đứng lặng nghẹn thở nhìn người mình yêu thương trong vòng tay người khác. Cảm giác ấy đau đến... có thể chết đi được.

“Đừng xảy ra chuyện gì nhé, đừng xảy ra chuyện gì cả, Thụy Dương của em”.

Tiếng nhạc xập xình làm Thụy Dương thấy khó thở. Cô loạng choạng đứng dậy cầm ly rượu lách qua đám người đang nhảy nhót chui vào một góc bàn. Thụy Dương đã uống bao nhiêu chính cô cũng không biết nữa. Không cảm giác gì hết ngoài cuống họng khô khốc và mọi giác quan như bốc cháy. Cháy đi! Cháy hết đi! Thụy Dương chỉ thấy lửa phập phồng cháy... Cô cười nhạt hoàn toàn không để tâm đến chuyện bên ngoài. Có người đặt tay lên vai cô. Thụy Dương hờ hững hất mạnh ra.

- Này em gái! Nóng tính thế! Nhảy nhót chút cho nóng người rồi uống với anh!

Đám thanh niên vây tròn lấy cô cười cợt.

- Xinh gái thế này mà lại cô đơn!

- Người mới à tụi bay, cho em ấy vào đòi đê!

Một thằng trong đám có vẻ là đại ca lại kéo mạnh tay Dương đứng dậy. Dương nhú mày, mắt lim dim, mọi thứ trước mắt cô cứ mờ mờ ảo ảo quá. Dương xoay người, rồi hất mạnh ly rượu. Máu rượu đỏ chảy dài từ trên mặt hấn thấm xuống cả chiếc áo trắng. Hấn ghì lấy cằm Dương đầy thô bạo:

- Cô em quá tay rồi đấy! Ngoan nào!

Dương lừ mắt nhìn hấn! Ném mạnh chiếc cốc xuống đất. Hết hứng, cô loạng choạng đứng dậy định ra ngoài. Nhưng cánh tay cô đã bị giữ chặt. Kẻ bị đổ rượu lên mặt kéo cô lại:

- Buông ra, đồ khốn kiếp!

- Đã thế tao làm thằng khốn kiếp cho mày xem! .

Hấn kéo mạnh, ghì chặt cô vào mép tường. Âm nhạc này giờ dừng hẳn cho vụ lộn xộn.

- Bật nhạc lên cho tao!

Tên khốn kiếp hét lên. Hắn áp sát gương mặt thú tính đầy đáng sợ vào mặt Dương. Cô nhỏ toẹt nước bọt vào mặt hắn. Mắt hắn hằn lên những vệt đỏ, hắn từ từ đứng thẳng dậy đưa tay quét nước rồi bỗng nhanh như cắt gương tay:

- Bóppppppp

Cái tát nóng rất khiến Dương lão đảo. Cô đã tỉnh hơn một chút. Nhưng lúc này hắn đã tiến lại, ghì sát vào tường. Hắn nắm lấy tóc cô, bắt đầu dí cái miệng thối tha của hắn vào mặt cô. Dương vùng vẫy. Đám đông xung quanh hò hét, tiếng nhạc xập xình làm thú tính trong hắn trở dậy.

- Ta sẽ cho em biết thế nào là thiên đường. Hùng “lác” này nổi tiếng về khoản này lắm!

Đám đông hình như đã thấm mệt không còn hò hét nữa. Tiếng nhạc tắt ngúm. Tên Hùng “lác” chưa làm ăn được gì đã thấy tắt nhạc mất hứng, không nhìn lại, hét lên:

- Bật nhạc lên cho tao! Muốn chết hả?

- Tao đến cho mày chết đây!

Chưa kịp nhìn lại, tóc của Hùng đã bị nắm gọn, đầu kéo ngược ra sau. Hắn trợn mắt, dưới góc nhìn ngược O độ, gương mặt Hoàng Quân hiện ra lạnh như tiền đang nắm chặt tóc hắn. Mặt hắn biến sắc, chưa kịp mở miệng đã thấy rượ ở đầu đồ thốc vào miệng mình giàn giụa ra cả cổ. Miệng hắn bông rớt. Không phải rượ, là cùn. Rồi bằng một động tác nhanh như cắt hắn bay ngược lại, nằm sấp xuống mặt đất. Tay kia anh vòng lại, ôm lấy Thụy Dương vào lòng, nhìn cô ỉu xìu trong tay mình. Tim Quân thất lại. Anh trừng mắt nhìn Hùng “lác” đang lê lét trên đất.

- Mày ngon đấy! Muốn giết người mà! Đứng lên tao xem.

Hùng lác nhúc nhích người ngược dậy nhưng mũi giày của Quân đã ghì chặt ngay chính ngực hắn. Hắn vùng vẫy, hét lên:

- Đây là địa bàn của tao! Ai cho mày vào đây! Tao thích làm gì là quyền của tao.

Quân đâm thẳng vào mặt hắn, mũi hắn sộc máu:

- Cái này là “thương” cho mày dám dùng trò bản thủ giữ lại cái quần rách này. Tao nhắc cho biết: Đừng có qua mặt tao! Nếu muốn sống.

- Bọn mày chết hết rồi hả? Xông vào cho tao!

Hùng “lác” hét lên kêu gọi bọn đàn em. Một loạt đám mặt mũi dữ tợn mang theo dao, xích, côn xông lại vây quanh Quân.

Quân trừng mắt nhìn cả bọn, đứng thẳng rồi nói to và rõ:

- Tao là Hoàng Quân! Đứa nào muốn chết theo nó! Xông vào!

Bọn chúng nhìn nhau chốc lát rồi không đưa nào bảo đưa nào vòng vây tự động giãn ra. Mới về nước một tháng nhưng cái tên Hoàng Quân đã đủ đô để hạ cả trăm thằng như chúng chưa kể bên cạnh còn có Tiến Minh và đằng sau là danh bất hư truyền về ông Hoàng Năm.

Quân cúi xuống nhắc đầu Hùng “lác” lên đâm thẳng vào mũi:

- Còn đây là “thượng” cho việc dám đụng vào người của tao! Sau này nếu đưa nào đụng vào cô ấy! Tao giết!

Thụy Dương đã gục trên vai Quân từ lúc nào. Anh bật chiếc bật lửa sáng choang. Hùng “lác” sợ hãi:

Mày định làm gì?

- Không làm gì? Chỉ xử cái miệng thôi của mày thôi!

Tay anh ném chiếc bật lửa lên miệng Hùng Lác. Còn xung quanh bốc cháy. Hấn kêu lên thất thanh rồi vội vàng luống cuống dập lửa. Đám đông giãn ra. Hoàng Quân bẻ thốc Thụy Dương lên, từng bước bước ra ngoài mặc kệ sau lưng anh đám người kia đang bất động, há hốc mắt lên nhìn cho đến khi Hùng “lác” kêu lên:

- Nước! Nhìn cái đầu bay! Nước!...

Hoàng Quân lái xe chậm chậm trên đường, thi thoảng anh quay sang nhìn Dương ngủ say. Giá như anh có thể ôm lấy cô để nói với cô rằng ban nãy anh đã sợ đến thế nào. Nỗi sợ hãi sẽ mất cô đã bóp nghẹt trái tim anh thế nào. Nhưng không, chỉ cần cô luôn có thể bình yên ngủ thật say khi có anh bên cạnh như lúc này với Quân đã đủ rồi. Anh cởi chiếc áo khoác đắp cho cô, với tay bật bản “river flows in you” nhẹ nhàng. Thụy Dương khẽ cựa người, không mở mắt, tay đập mạnh trong không khí:

- Cát Bà! Cho tôi về Cát Bà!

- Bây giờ á?

- Về Cát Bà! Cát Bà.

Thụy Dương khua tay loạn xạ, đập mạnh vào thành ghế. Hoàng Quân nhắm mắt đặt tay cô lại trong áo

- Ừ thì đi! Cô ngủ đi sẽ đến ngay đây!

Thụy Dương không mở mắt nhưng nhón miệng cười cực ngây thơ vô số tội rồi lại ngủ quên lúc nào!

Hoàng Quân bấm số gọi cho Tiến Minh:

- Ngày mai ba tao hỏi thì bảo tao đi Hải Phòng sà Casino? Có chút việc. Việc ở nhà mày lo đi!

- Ông chủ đã tìm mày từ chiều!

- Rồi! Biết thế!

- Nhưng...

- Có chuyện gì alo tao! Không nhưng gì nữa! Thế nhé!

- Lại vì con bé đó hả?

- Đừng hỏi những cái đã biết. Ít lời thôi!

... Tiến Minh còn đứng nhìn chiếc điện thoại hồi lâu Hoàng Quân đã tắt máy từ bao giờ.

Hoàng Quân không biết rằng ngay sau xe họ, chiếc xe màu đen đã bám đuôi họ khá lâu, một kẻ giấu mặt vừa bước vào. Chiếc mũ lưỡi trai che kín cả nửa mặt, miệng hắn nhếch lên một nụ cười nguy hiểm.

- Đại ca! Con bé đó chính là điều chúng ta cần!

Hắn châm một điếu thuốc, rít một hơi dài rồi ném qua cửa xe, gầm gừ!

Hoàng Quân! Mày tới số rồi!

Cát Bà đón những những kẻ chạy trốn nỗi đau như Dương và Quân bằng cơn mưa xối xả. Nhưng ít nhất ở đây sự bình yên ít ỏi ôm gọn lấy trái tim nham nhở những xước xước. Thụy Dương ngồi lặng nơi căn phòng nhỏ của bé Phượng, chiếc cửa sổ gỗ nhìn ra khu vườn nhỏ đầy những thân cỏ dại. Cuộc đời cô phải chằng chịt là những thân cỏ dại kia. Những tương đầu cần cỗi đầu khô khan đến đâu vẫn vùng dậy được. Hóa ra không phải vậy. Anh đến như một cơn mưa rào ụp ập cô trong những yêu thương mãnh liệt để rồi vụt đi nhanh như chưa bao giờ tồn tại. Chỉ còn những giọt nước mỏng quá, bé quá, đọng lại trên cây như những giọt nước mắt không nói hết được tình yêu và nỗi nhớ đọng đầy vỡ òa ra. Chưa bao giờ cô thấy mình yếu ớt như lúc này, chưa bao giờ cô thấy trái tim mình phản bội mình nhiều đến vậy. Quên ư? Sống khác ư? Sao cô thấy khó đến vậy!

Hoàng Quân đứng lặng nơi cửa phòng tự bao giờ, ánh mắt của Thụy Dương nhất là những lúc xa xôi thế này hình như luôn chạm rất sâu vào tim anh. Mỗi lúc bắt gặp ánh mắt này của cô, Quân lại thương cô đến nghẹn lòng.

- Nào ăn sáng đi! Dạ dày cô sạch banh rồi đấy! Nôn ghê quá!

Hoàng Quân đặt bát cháo xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nói nhỏ. Thụy Dương không quay lại, nói rất nhỏ:

- Tôi chưa muốn ăn!

- Thế muốn chết hả? Bảo ăn là ăn! Tôi chưa vào bếp nấu cháo cho cô nào bao giờ đâu đấy?

Thụy Dương quay lại nhìn Quân, cười cười vẻ nghi ngờ.

- Thật không đấy?

- Ồ! Lại còn không.

Quân cười đáp lại rất tự nhiên. Thụy Dương giơ tay đòi cái thìa Quân đang khuấy cho nguội.

- Được rồi! Để tôi!

Quân múc một muỗng cháo nhỏ giơ chiếc bát nóng, đưa sát miệng thổi phù phù rồi ghé sát miệng Dương. Bất ngờ Dương lùi lại:

- Không được!

- Sao?

- Lỡ anh bỏ nhầm muối với... bột giặt thì sao?

- Hả?

Quân tròn mắt! Trời ơi! Óc tưởng tượng của Thụy Dương làm anh phát hoảng. Anh giả vờ cúi tiết:

- Tóm lại không ăn chứ gì? Tôi ăn!

- Có!

Thụy Dương cười xòa húp súp thìa cháo vào miệng. Nhìn mặt Hoàng Quân căng thẳng lắm, anh rướn người mở to mắt đợi phản ứng của Dương. Cô phồng miệng không nuốt, nói không rõ tiếng:

- Chết... Chết tôi rồi!

- Sao, sao thế! Không hợp khẩu vị à!

Hoàng Quân luống cuống.

- Bỏ ra đi! Bỏ ra đi! Để tôi lấy nước!

Thụy Dương nuốt ực, ôm bụng cười sặc sụa.

- Là ngon chết tôi rồi! Ha ha!

Hoàng Quân hiểu ra, đứng bật dậy, đẩy Dương ngã khều ra giường.

- Á! Cô “ngon” lắm! Dám qua mặt tôi hả?

- Tôi nói thật còn gì! Ngon chết mất còn gì!

Hoàng Quân vẫn quật gỏi vào người Thụy Dương không thôi. Cả hai cùng hò hét loạn cả nhà lên. Có tiếng kho khục khạc, con bé Phượng đứng trước cửa phòng, bĩu môi lăm bằm:

- Đúng là bát cháo hành... Chí Phèo mà. Chị Dương ăn xong “về một nhà” với anh Quân luôn đi!

Nói rồi con bé quay mông bước ra, Dương và Quân khựng lại nhìn nhau, chưa hiểu mô tê thế nào... Hai giây sau cả hai cùng bật cười! Trời ơi! Con nhóc Phượng thâm nho quá đây mà! Da

Thụy Dương ngồi lặng trên bãi cát dài! Trời chiều hoang vắng như chính tâm trạng của cô lúc này. Không hiểu sao với Dương, mỗi lần về với biển, lòng lại thêm chông chênh thêm cô đơn đến vậy. Nhưng nơi này lại là nơi cô muốn đến nhất, thềm đến nhất! Là chạy trốn cũng được, là lẩn tránh cũng được Dương đặt tay lên tim mình. Trái tim này đã bị bỏ quên lâu lắm rồi! Cảm xúc của nó có lẽ chỉ có Huy là người duy nhất nâng niu khi chính Dương vứt bỏ. Vậy mà anh đi thật rồi, xa cô thật rồi! Định mệnh có lối rẽ nào cho hai người có lẽ cô đã kéo anh bỏ trốn. Nhưng trái đất cứ tròn, lòng người cứ vô định, biết đâu sẽ là điểm dừng cho những nỗi đau quặn thắt trong cô.

- Lạnh không? Của cô này!

Quân chìa chiếc áo khoác của to sụ mới tinh giống hệt kiểu dáng của mấy đứa bé ở đây chỉ có điều cỡ lớn hơn. Áo khoác ở đây thường có nhiều hoa li ti, to sụ và rất ấm có lẽ bởi thời tiết ở biển nhiều gió lạnh. Dương đón chiếc áo từ tay Quân, cười cười:

- Mua cho tôi đó hả? Tôi mặc cái này lên thành phố chắc thành gấu hoa đi lạc quá!

Quân ngồi xuống cạnh cô rồi hình như hơi xấu hổ, anh chống chế:

- Là bà bảo tôi mua chứ! Tôi chả nghĩ ra đâu!

Dương đáp lại, cô lại hướng mắt ra biển, tay vục xuống cát mịn.

- Hôm nay tôi về Hà Nội có việc gấp! Cô về chứ? Hình như... Nhã Thư sắp bay!

Quân cô không nhắc đến tên Huy, anh đợi phản ứng từ Dương nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng khó hiểu.

- Về!... Có lẽ tôi sẽ ở lại đây một vài hôm nữa.

- Cô không tiễn họ ra sân bay sao?

Dương đảo mắt nơi những vệt sóng mênh mang, trào lên rồi đảo xuống, nghiêng mình như sự thôn thức động cựa của đại dương.

- Anh cũng biết tôi không nên đến đó mà! Tất cả chúng ta đều hiểu, cả mẹ tôi, cả Nhã Thư đều hiểu, sự có mặt của tôi lúc này chỉ làm dày thêm những nỗi đau đã quá nhiều rồi!

- Còn Vũ Huy...

Mắt Dương lại ngấn nước. Từ bao giờ cô cho phép mình quyền được khóc như thế này, cho phép trái tim mình được yếu đuối được vỡ òa ngay trước mặt Quân. Chỉ là ở bên Quân hình như mọi khoảng cách đều xóa nhòa, hình như được thấu hiểu, được chia sẻ. Quân biết cái gì cần hỏi, cái gì không, biết cách khiến cô nói ra cho nhẹ lòng, cũng biết vỗ về những phút ghen lòng của cô. Có phải bởi anh giống cô cũng đi qua những nỗi đau của một người cha không yêu mình trọn vẹn, cũng đi qua một môi trường trở trêu như thử thách nghiệt ngã của định mệnh và cũng như cô... buông tay. Buông tay dẫu trái tim quặn thắt, xót buốt và nhói lên từng hồi.

- Có một lần nào đó đi với Vũ Huy tôi có nghe Hoàng Tùng nói một câu như thế này: “Đến trước hay đến sau, tình đầu hay tình cuối đều chỉ là sự sắp đặt của số mệnh. Cái quan trọng là ở đâu, ở bên cạnh ai ta có thể mỉm cười mà không phải lo âu bất kì điều gì hết!”. Anh thấy không, lúc này chỉ nhìn thấy tôi thôi tim cậu ấy đã đau thắt lại dù cậu ấy không biết tôi là ai! Nếu biết rồi, sẽ thế nào đây?

Hoàng Quân đưa mắt nhìn Dương, mái tóc ngắn ngấn những sợi tóc hờ hững theo gió vương trên má, gương mặt cô bỗng thanh tú và dịu êm đến lạ. Điều ấy liệu có đúng với anh không? Có đúng với anh và Dương không? Cảm giác có thể được mỉm cười không âu lo chẳng phải chính là những gì anh đang có khi ở bên cô sao? Không! Không được! Đúng hay sai cũng thế thôi! Thụy Dương không phải Quỳnh Thy, càng không phải mẹ anh hay mẹ Tùng! Cô ấy có cuộc sống của cô ấy, cuộc sống sẽ trả lại công bằng cho những gì cô đã trải qua. Tùng nói đúng: Nếu yêu một người con gái nào đó hãy bảo vệ cô bằng cả tính mạng và cách bảo vệ duy nhất an toàn nhất mà cả Quân và Tùng nên lựa chọn chính là đừng để cô ấy đặt chân vào gia đình anh, đừng để cô ấy trở thành điểm yếu của anh. Bởi như thế không chỉ tinh thần mà cả tính mạng của cô gái ấy cũng bị “đe dọa” từng ngày.

- Cô sẽ quên Vũ Huy chứ!

Quân thôi nhìn Dương, anh nắm chặt cát trong tay mình, nhìn những hạt cát theo kẽ tay trào ra. Anh tiếp lời!

- Ý tôi là một ngày nào đấy?

Thụy Dương cười khẽ.

- Không biết nữa. Ngày mai, năm sau, mười năm sau, cũng có thể khi tôi chết....

Căn nhà của Nhã Thư vốn sẵn u ám nhưng có lẽ nó chưa từng lạnh như lúc này. Bà Ái Lê cùng Nhã Thư im lặng nhìn vị luật sư đi thẳng. Bản di chúc được công bố trước ngày Thư đi chỉ một hôm, ngày mai cô đã không còn ở đây nữa. Làm gì đây? Làm gì đây?

- Mẹ ơi! Chúng ta phải làm sao đây?

Bà Lê không nói, đôi mắt đại đi mông lung lắm. Bà không tham tiền. Không, chính xác là đã từng, còn bây giờ thì không. Bà cần những đứa con gái của bà, cần sự bình yên và cần ngôi nhà đong đầy kỉ niệm này. Chỉ thế thôi! Vậy mà cũng không được nữa sao. Thụy Dương! Con bé sẽ chấp nhận thế nào trước điều này. Nó chẳng phải đã mất quá nhiều rồi sao. Bà Lê lặng người nhớ lại hình ảnh Thụy Dương nhất quyết bảm lấy cửa nhà khi ba cô định chuyển đi sau khi mẹ Nhã Thư mất. Bao nhiêu năm qua dù căn nhà này không còn ba, không còn niềm vui, không còn tiếng cười, nó vẫn là nơi ba con người ấy quỳện chặt vào nhau như số mệnh đã an bài tự bao giờ.

- Bằng mọi giá mẹ sẽ cố giữ lại căn nhà này!

- Con không biết anh ta là ai mà lại đứng tên căn nhà cũng như 10 phần trăm cổ phần của công ty. 10 phần trăm cổ phần công ty mang tên con con sẽ chuyển lại cho mẹ hoặc chị Dương. Ngày mai con đi rồi, không thể làm gì hơn. Con chỉ mong mẹ thay con giữ lại được căn nhà này!

Bà Lê nhìn nắm lấy tay Nhã Thư rồi nhẹ nhàng:

- Nhã Thư à, đó là quà của ba mẹ con, là cái con đáng được hưởng, có nó phòng thân sẽ tốt hơn cho con. Mẹ cũng không còn sức lực để đảm đương việc ở công ty nữa. Bao nhiêu năm qua mẹ cũng tích góp được một chút mẹ sẽ mua lại căn nhà này! Mẹ không muốn con đi rồi không còn chỗ để về đâu!

- Mẹ!

Nhã Thư òa khóc ôm chầm lấy bà, nước mắt giàn dụa chảy ướt cả cánh tay áo.

- Thôi! Sắp đi xa rồi! Sắp theo chồng rồi, không được khóc nè nữa. Sau này có nhớ mẹ thì gọi điện cho mẹ ngay, không dùng được dao thì nhờ chồng con, đừng để đứt tay. Mà có sợ ma, muốn nghe kể chuyện ban đêm thì nhớ gọi chồng con dậy, đừng có ngại, lại không ngủ được. Sang bên ấy nắng phải mang ô, lạnh phải mặc thêm áo, đừng thức khuya quá, không có ai nhắc con như ở nhà đâu....

Nước mắt Nhã Thư rơi theo từng cái gập đầu hồi hả. Con đường phía trước cô phải đi sẽ không còn mẹ và Thụy Dương ở bên nữa. Chỉ mới mấy tháng trời mà cuộc sống của cô thay đổi nhiều quá, chóng mặt và không tưởng tượng nổi. Ngày mai, khi máy bay cất cánh rồi cô có khóc cũng không có mẹ ở bên đỡ nữa, có đứt tay cũng không thể kêu toáng lên, có sợ ma cũng phải run rẩy nép vào

lưng chị cố ngủ, có nhớ, có thèm cũng không được ôm mẹ như lúc này nữa. Thụy Dương không về sẽ không tiễn cô ra sân bay, Hoàng Tùng nói với cô vậy. Nhã Thư không biết như thế có tàn nhẫn quá với chị không nữa nhưng chỉ vậy nỗi đau mới bớt dày thêm, chất chùng thêm. Nhưng thật tâm, cô thèm được ôm chị, cái ôm của một đứa em bao nhiêu năm nay lẽo đẽo theo chị mà lần được gọi là “em” chỉ đếm được trên những đầu ngón tay của một bàn tay.

Hoàng Quân lách người qua đám đông đang quay cuồng trong tiếng nhạc xập xình. “The wind” là một quán Bar khá có tiếng ở Hà Nội dù mới hai năm trước trong lần về nước ngắn ngủi Tùng mua lại khi nó sắp phá sản. Việc kinh doanh chủ yếu do Tiến Minh nắm nên Hoàng Quân hầu như không quan tâm nhưng phải nói là càng ngày càng phát triển mạnh. Tiến Minh là một trong những trụ thủ đắc lực nhất của anh trong mọi việc.

- Anh Quân! Để em đi gọi anh Minh! - Một phục vụ nam nhìn thấy Quân luống cuống!

- Không cần! Cứ để cậu ấy làm việc! Cho tôi một ly gì đó nhé!

Nói rồi, tay vẫn bỏ vào túi quần, Quân lững thững đi về phía bàn nhỏ trong góc. Lâu lắm rồi Quân không đến đây, mấy sà casino ở Hải Phòng và việc của Dương chi phối anh quá nhiều.

Quân nheo mắt nhìn những người đang hò hét, nhảy nhót trên sàn. Tay bám trên bàn theo điệu nhạc xập xình. Mắt anh nhắm lại, cảm nhận rồi mở to. Linh tính và kinh nghiệm mách bảo anh một điều gì đó bất thường. Một cô gái với bộ đồ da báo ôm sát cơ thể đang diên cuồng theo tiếng nhạc, tóc hất mạnh ra phía sau, những động tác diên cuồng quá khích. Quân đứng lên, lờ mắt đi về phía cô gái, anh lách qua đám người xung quanh, anh đã hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây. Qua mắt được Hoàng Quân, chưa bao giờ dễ. Khi anh đến gần cũng là lúc cô gái khụy xuống miệng xùi bọt mép, cơ mặt giật giật. Đám đông bắt đầu hò hét, những ánh mắt đại đi, đám đông ủa nhau tạo thành vòng tròn quanh cô gái. Quân đặt tay mũi cô, nheo mắt khó chịu, ánh mắt lạnh tanh, gương mặt bùng lên sát khí lạnh lùng. Anh quay sang mấy tên vệ sĩ đang run lẩy bẩy bên cạnh. Giọng anh gằn lên:

- Đưa đi viện đi, giải quyết cho êm!

Mấy đứa vệ sĩ nhìn nhau lấm lét, sợ sệt! Vừa lúc đấy đám đông dẫn ra có tiếng Tiến Minh bước nhanh đến, hỏi to:

- Chuyện quái gì ở đây thế? Đứa nào lại gây chuyện?

- Là tao!

Quân không nhìn lên. Giọng anh gằn lên từng âm một. Tiến Minh đứng bất động nhìn Quân, nói nhỏ:

- Sao mà đến không gọi cho tao trước!
- Nếu gọi trước có được xem mà giờ trò ở đây thế này không?

Quân đứng phất dậy, gằm lên. Tiến Minh cúi mặt, lặng thinh không dám nói thêm câu nào. Ai cũng biết khi anh giận, anh trở nên đáng sợ thế nào. Quân quay lại đám vệ sĩ, mắt quắc lên:

- Tao nói bọn mà có nghe rõ không? Đưa nó đi viện!
- Không được. Quân à! Mà nghe tao nói, giờ đi viện công an mò ra rắc rối lắm. Mà để tao tự giải quyết đi! Sẽ ổn thôi! Con nhỏ đó không sao đâu! Chỉ say thuốc thôi.

Tiến Minh đứng thẳng dậy, nhìn Quân, dịu giọng giải thích. Không ngờ Quân lại gằm lên:

- Câm miệng! Tao chưa nói đến mà!
- Nhưng...
- Sao? Mà ngon lắm? Dám qua mặt tao mang thuốc vào đây? Theo tao bao nhiêu năm, mà biết tao xử tội này thế nào rồi đúng không? Mà thừa biết đạo này tao mệt mỏi như thế nào. Mà mà cũng được gọi là bạn sao? Mà cần tiền, ham tiền đến thế à?
- Tao mới chỉ...
- Chắc chắn không phải lần đầu tiên, tất cả khách ở đây đều là khách quen. Nhìn mắt họ cũng không phải lần đầu thử thuốc. Con nhóc kia cũng không phải lần đầu say thuốc. Tao tin nhầm mà rồi!

- Tao...
- Tắt nhạc, đóng cửa và đưa con bé đi viện

Quân cắt ngang lời giải thích của Minh, quay sang hét lên với bọn đàn em.

- Không được!

Tiến Minh khẳng định như đinh đóng cột. Đưa mắt nhìn đám vệ sĩ ra hiệu. Mặt Hoàng Quân đỏ phừng lên. Anh trừng mắt nhìn Tiến Minh rồi quay sang đám vệ sĩ.

- Ở đây, ai là chủ?

Đám vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau lăm lét. Quân đập mạnh tay xuống bàn:

- Tao hỏi ở đây ai là chủ?
- Dạ dạ, anh... anh...

Đám vệ sĩ đưa mắt nhìn Quân sợ hãi, rồi đánh mắt sang Tiến Minh e dè. Quân nhìn gương mặt cúi gằm của Tiến Minh rồi nói tiếp:

- Nếu tao muốn, ngày mai hăn cũng chỉ về là mấy tên khố rách áo ôm như bọn bay thôi! Khốn nạn!

- Dạ dạ...

Đám vệ sĩ bắt đầu dồn số khách còn lại trong quán ra ngoài. Đương nhiên lượng nhiều đã chạy từ lâu, chả ai đại gì ở lại Bar khi có động, công an đến lại toi cả lũ. Một vài tên cúi xuống đỡ con bé dậy. Hoàng Quân đứng dậy, mặt lạnh lùng:

- Đưa cho mấy tên bác sĩ vài nghìn bít miệng lại. Đóng cửa “The wind” trong hai ngày đợi lệnh tao.

Nói rồi bước đi, lướt qua Minh bằng cái nhìn hàm hàm, giận điên người. Anh gừ giọng nói với bọn vệ sĩ:

- Nhớ lấy! Đứa nào to gan qua mặt tao! Đừng trách tao tàn nhẫn!

- Đám đông tách đôi, Tiến Minh quay người lại, đưa mắt nhìn theo Quân cho đến khi bóng anh đã mất hút. Mấy đêm rồi không ngủ, ngón ngang đủ chuyện, Quân thấy người rã rời và mệt mỏi quá rồi!

- **B**ác sẽ không nhắc lại chuyện này đâu! Chúng ta cần hiểu bây giờ làm thế nào là tốt nhất cho tất cả mọi người?

- Nhưng bác là người hiểu hơn ai hết tình trạng của Huy. Nếu cậu ấy vĩnh viễn không đứng lên được?

- Thì sao? Mọi thứ đều có thể xảy ra trong cuộc sống này chàng trai trẻ ạ!

- Còn Nhã Thư? Như thế là quá ích kỉ với cô ấy!

- Không! Người mà hiện tại chúng ta đang ích kỉ là Thụy Dương. Nhưng bác đang làm tất cả vì con gái bác. Cái này là Nhã Thư tự chấp nhận, can tâm tình nguyện.

- Bác...

- Tùng này, nếu Nhã Thư biết tất cả sự thật này, cháu nghĩ nó có thay đổi quyết định không?

Tùng nắm cạnh bàn, anh đứng lặng, tim đập mạnh. Tùng biết sự chất vấn với ông Ngọc lúc này hoàn toàn không còn nhiều ý nghĩa. Điều có ý nghĩa duy nhất là Nhã Thư, dù thế nào cũng đã chấp nhận những điều nghiệt ngã nhất ở tương lai dẫu gần dẫu xa. Và ngay cả khi sự thật mơ hồ về mối quan hệ của Thụy Dương và Vũ Huy chưa lộ rõ, quyết định và trái tim Thư cũng đã quá rõ ràng. Vậy Tùng còn gì để níu kéo nữa đây. Chiếc điện thoại đặt úp lại trên bàn, ông

Ngọc đã tắt máy tự bao giờ. Tùng ngồi xuống chiếc ghế bành bên cạnh, ánh mắt anh thất thần, mông lung nhìn xuống mặt bàn thủy tinh chiếu ngược lên khuôn mặt mình. Không nghĩ được gì hơn nữa.

11h Tùng đứng dậy đóng cửa, mấy hôm nay anh không hào hứng lắm với việc buôn bán. Chợt có tiếng Bông Xù sủa nhẹ. Tùng ngược lên, Hoàng Quân lững thững đi tới, đứng trước mặt anh, không nói một lời.

- Làm một ly nhé! Anh Hai!

Quân ngồi nơi ghế dài đưa mắt nhìn cậu em, gương mặt lạnh lùng không cảm xúc khẽ giãn ra rồi gật đầu.

- Một ly vì chú vẫn luôn gọi anh là anh Hai!

Tùng nhìn Quân cười:

- Thật ra! Em nợ anh nhiều hơn là giận! Việc em bỏ đi đã dồn hết gánh nặng lên vai anh. Nhưng... em không làm khác được.

Tùng rót rượu vào chén cho Quân. Quân ngả người ra ghế, nói nhẹ:

- Bởi vì tôi là anh trai của chú! Nếu chú mà đẻ trước. Mẹ chú mà là mẹ cả thì tôi cũng vứt hết cho chú mà chạy trốn, cưới vợ, đẻ con, sống đến già rụng răng.

Tùng trầm ngâm rồi đột nhiên hỏi Quân:

- Anh thích Thụy Dương chứ?

Quân không nhúc nhích, mắt vẫn nhắm hờ, hình ảnh Dương với ánh nhìn xa xăm về phía biển vụt qua tâm thức anh.

- Có lẽ. Nhưng cũng không cần biết để làm gì! Cũng không cần biết! Một cô gái đau khổ vì anh Hai chú là quá đủ rồi!

Tùng im lặng, nhìn xoáy vào ly rượu trên bàn. Ánh sáng từ bóng đèn hắt nhẹ khiến chiếc thủy tinh lấp lánh những tia sáng lạc lõng.

- Sao chúng ta cứ quay một vòng lại vướng vào những mối quan hệ đầy ràng buộc như thế này anh nhỉ? Quỳnh Thy rồi Thụy Dương, Nhã Thu... Cuộc sống đôi khi khó hiểu đến mức tàn nhẫn.

- Bởi vì định mệnh cũng đã trêu ngươi từ khi sinh ra chúng ta là con của hai người đàn bà chung chồng.

Tùng nhìn Quân:

- Và đều không được chồng yêu?

Quân im lặng. Nhưng những lời của Tùng anh nghe rất rõ.

- Ngày trước em hận ba lắm! Em không hiểu được tại sao ba cứ nhất quyết bám lấy một quá khứ không tròn vẹn để làm đau những người ở hiện tại. Nhưng giờ thì...

Quân không mở mắt nhưng môi hình như thoáng một nụ cười nhẹ bẫng.

Giờ thì chú cũng bị tình yêu hành cho tới bên đứng không?

- Em chỉ nhớ rằng mẹ em và mẹ cả đã nín nổi đau và nước mắt như thế nào? Chỉ cần nhớ vậy là em luôn muốn rời xa ba - Giọng Tùng chua xót.

- Những người phụ nữ ở bên cạnh chúng ta vốn chỉ để tin tưởng, để yêu chiều và để... khóc!

Lời cuối của Quân phát ra khi rượu đã kề môi. Chát men làm anh thấy lòng quặn lại, đắng nghét.

- Ngày mai Nhã Thư bay à?

Câu nói của Quân kéo Tùng về thực tại. Anh đưa tay với ly rượu uống ực. Cổ họng như khét cháy.

- Ngày mai! Nhanh thật!

- Cuối cùng thì vì cái gì chứ? Cả chú và Thụy Dương đều buông tay ngay cả khi cô ấy không hề biết Vũ Huy là em trai mình.

- Em làm gì có quyền để mà buông. Nếu Vũ Huy không phải em trai Dương thì liệu bao nhiêu phần trăm Thư sẽ bỏ cuộc. Cô ấy sẽ chỉ có thể trở nên mất kiểm soát hơn thôi. Thư và Dương, họ khác nhau nhưng kì thật khi yêu đều giống nhau. Mặc kệ số phận, mặc kệ định mệnh, mặc kệ tất cả, họ nhất định giành lấy, cướp lấy, giữ lấy tình yêu của mình...

- Có lẽ đó là bản năng của phụ nữ...?

Tùng không trả lời câu hỏi của Quân trong anh lúc này hình ảnh Thư ngập tràn. Sẽ là đêm cuối phải không? Đêm cuối cùng anh cho phép được nghĩ về cô như thế. Cô bé tóc dài, dịu dàng lần đầu đến quán anh, cô bé ôm Bông Xù òa khóc, cô bé hôm ở tiệm cắt tóc đòi tóc cho bằng được rồi lại nức nở tựa vào vai anh, cô bé sợ sệt nép sau lưng anh lần đầu gặp Quân và... gương mặt ấy, đôi mắt ấy hôm ở bệnh viện với Huy. Có lẽ Thư đã lựa chọn hoặc định mệnh đã lựa chọn cho cô ấy tình yêu này thật rồi! Gương mặt hạnh phúc và nụ cười của cô lúc ở phòng bệnh với Huy đã nói lên tất cả. Với Tùng có lẽ vậy cũng đủ rồi! Đủ cho những lời sau cùng khép chặt vào tim, mãi mãi. Tùng nhấp một ngụm rượu, ngả người ra sau ghế rồi đột nhiên lên tiếng:

- Anh Hai này, nếu Vũ Huy không phải em ruột Dương thì... anh nghĩ những chuyện này sẽ đi đến đâu?

- Chẳng đến đâu cả? Chẳng phải chú nói Nhã Thư sẽ càng mất kiểm soát hơn sao. Người chịu thiệt thòi nhất trong chuyện này là Vũ Huy. Yêu mà không hiểu tại sao. Đau mà không hiểu tại sao.

Tùng xoay chén rượu trong tay. Có lẽ cả anh cả ba Huy đều đã bỏ qua cảm giác của Huy thật rồi. Cậu ấy hoàn toàn không được biết những điều lẽ ra cậu ấy

có quyền biết. Trí nhớ của Huy lúc này lỗ chỗ những khoảng trống. Mà khoảng trống nào cũng là lý do đẩy cậu ấy ra xa Dương hơn nữa.

Có tiếng chuông điện thoại của Quân đổ dồn. Quân vẫn nhắm nghiền mắt, cho tay vào túi quần, áp điện thoại vào tai:

Chắc lại chuyện ở máy Bar thẳng Minh đây mà.

Nhưng rồi nhanh như cắt, anh bật dậy như tôm giãy, mắt mở to, mặt căng lên.

- Cái gì? Em nói cái gì?

Tiếng hét của Quân khiến con bé Phượng ở đầu dây bên kia run lẩy bẩy:

- Chị Dương biến mất rồi! Em không biết nữa, không thấy chị ấy ở đây nữa
Giọng Quân đã bình tĩnh lại đôi chút.

- Được rồi! Em về nhà bảo bà không cần lo anh về đó ngay!

Quân chộp chiếc chìa khóa xe trên bàn, đứng bật dậy. Tùng đứng trước mặt Quân từ bao giờ. Quân quắc mắt nhìn cậu em trai:

- Gì vậy? Thụy Dương biến mất rồi!

- Em biết! Em cũng hiểu tâm trạng anh lúc này! Nhưng mà anh say rồi! Làm sao lái xe về tận đó được.

- Tránh ra! Uống có tí xúu say gì mà say! Không thể để cô ấy một mình được! - Quân gắt! Cảm giác Dương đang ở đâu đó đang cần anh khiến tim anh còn cào.

- Anh quên Thụy Dương là một cô gái luôn biết mình đang làm gì! Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

- Thôi đi! Đừng lái nhái nữa! Không xảy ra chuyện gì vẫn phải tìm! Tìm không được vẫn phải tìm! Cô ấy mạnh mẽ đủ rồi!

Quân gạt phắt tay Tùng bước nhanh ra cửa. Đầu óc anh lúc này chỉ còn bóng dáng của cô thôi, bất an và trống vắng đến tận cùng.

- Anh Hai! 9h mai họ bay rồi! Anh nghĩ Thụy Dương sẽ không đến ư?

Quân đóng sầm cửa lại sau câu nói của Tùng. Dù thế nào anh vẫn phải đi tìm Dương, dù cô ấy có trốn ở đâu đi chăng nữa. Quân sẽ nhất định không cho phép Dương bước đi một mình, không có anh. Nhất định phải tìm ra, nhất định phải ở bên, nhất định phải bảo vệ. Thụy Dương à? Đã bảo em ở yên đấy đúng không? Sao em cứ tìm đủ mọi cách để thử thách tình cảm của anh thế này. Biến mất! Nói biến mất là biến mất sao? Sao chưa lần nào em nghĩ cho anh cho người khác thế hả? Phát điên lên mất. Nếu không tìm được em thì anh phải làm sao?

Lúc này Quân chỉ nghĩ được có vậy. Chiếc xe lao đi hun hút trong đêm. Bóng đèn đường đã tắt ngúm từ bao giờ. Tình yêu sao nhiều mệt mỏi, nhiều thử

thách, nhiều khó khăn nỗi đau và nước mắt đến vậy! Rồi đây họ sẽ đi về đâu. Những người ngoài cuộc không biết, chính những người trong cuộc cũng không biết.

Nhã Thư ngồi lặng bên chiếc ghế chờ, tay cô nắm chặt tay Huy. Mắt vẫn không thôi kiếm tìm trong dòng người đang tấp nập vào ra. Bà Lê ngồi cạnh ông Ngọc, cũng im lặng. Sự im lặng nhấn chìm khoảng không của bốn người bọn họ ngay chốn đông người. Cuối cùng thì hội Bó đời cũng đến. Tùng đi sau cùng. Nhã Thư đứng bật dậy như phản xạ tự nhiên. Tùng lướt qua Thư, anh chào ông Ngọc, bà Lê. Ánh mắt anh nhìn sâu vào đôi mắt ông Ngọc, dò hỏi. Người đàn ông đã đi qua bao thăng trầm của cuộc đời ấy đáp lại cái nhìn của Tùng bằng ánh nhìn thẳng đầy tự tin. Tùng cúi xuống sát Huy, tay nắm chặt lấy tay thằng bạn. Vũ Huy cười, nụ cười vẫn tỏa sáng như trước đây vẫn tin tưởng hết lòng dành cho anh. Tùng nhìn Huy, cười buồn:

- Xin lỗi mày, sau này nhất định tao sẽ chuộc tội với mày.
- Chết tiệt! Tao có đi lần đầu đâu mà mày làm như đàn bà thế hả?

Tùng mím môi, tay siết chặt tay Huy:

- Nhã Thư giao lại cho mày, nhất định phải làm cô ấy hạnh phúc!
- Ô! Vợ tao lại không hạnh phúc à! Muốn ăn bạt tai không thẳng lằm cằm này!
- Không! Hứa với tao sau này dù có chuyện gì cũng nhất định ở bên chăm sóc, yêu thương cô ấy. Được không?
- Rồi rồi! Như đức cha bắt tuyên thệ cưới vợ ấy!

Nhã Thư vẫn đứng yên nãy giờ. Nước mắt cô trào ra không kiểm soát nổi. Con đường tiếp theo của cô sẽ đi về đâu. Ngày mai, ngày kia hay lát nữa thôi, Huy cũng có thể nhớ ra tất cả. Cô đưa mắt nhìn Tùng, họ nhìn nhau nơi lưng chừng của nỗi chia ly. Anh nắm lấy tay cô kéo đi.

- Cho tao mượn vợ mày hai phút.

Vũ Huy cười đáp:

- Ủ, hai phút thôi! Không tao giết mày đấy.

Lối hành lang ít người qua lại. Thư vẫn nhìn Tùng bằng ánh mắt đẫm nước mắt.

- Cảm ơn anh đã đến! Em đã sợ anh sẽ không đến. Sau này, mẹ em, anh giúp em chăm sóc nhé! Khi nào đó có thể, giúp em đưa mẹ về vườn hoa. Ở đó chắc sẽ tốt hơn cho sức khỏe của mẹ.

- Ủ! Anh biết rồi!

Tùng bỗng ôm Thư vào lòng. Môi anh chạm nhẹ vào tóc cô. Gió lại nhẹ đưa như phút Thư ngồi sau xe anh dịu dàng hát vài ba câu băng qươ ngày ấy. Thư khẽ đẩy ra nhưng rồi cũng ngoan ngoãn đứng im. Biết đâu đây là lần cuối họ gặp nhau.

- Thư à! Những điều anh nói sau đây có thể rất đau nhưng em có quyền biết và phải biết!

Thư đẩy Tùng ra.

- Nếu để giữ em lại, buông tay Huy ra thì không cần đâu! Em không muốn nghe.

Tùng kéo tay Thư lại, gương mặt anh quặn lên nỗi đau:

- Em có biết 80% là Vũ Huy sẽ không thể đứng lên không?

- Em biết! Em vừa biết tối hôm qua!

Thư nhìn Tùng, câu trả lời của cô chắc chắn như chẳng gì lay chuyển được. Tùng cũng nhìn Thư chằm chằm, mắt ươn ướt. Anh bước đến bên cô, gần hơn như không muốn nhiều người nghe thấy.

- Nếu Dương và Vũ Huy không phải chị em thì sao? Thật sự vậy thì sao? Nếu Vũ Huy chỉ là con nuôi bác Ngọc thì sao?

- Không! Không thể như thế được.

Thư giẫy mạnh khỏi tay Tùng, quay mặt đi.

- Đó là sự thật!

Câu nói của Tùng cứa vào tim Thư, nghẹn lại không nuốt nổi, dù chỉ là nước bọt.

- Em xin lỗi....

Nước mắt cô túa ra. Lúc này Thư không nghĩ được gì nữa. Cảm giác này trống rỗng lắm. Những hình ảnh Thụy Dương vật vã trong đêm thoáng qua không rõ ràng. Nhưng đủ để dày vò cô, Nhã Thư bước tiếp những bước rệu rạo về phía Huy. Anh quay lại nhìn cô, cười nheo mắt tinh nghịch. Thư cũng rặn ra một điệu cười gượng gạo. Vũ Huy khẽ xị mặt, lườm yêu rồi cười xòa. Thư đi lại phía Huy, ngồi xuống dưới xe lăn của anh, bỗng ôm chầm lấy anh. Vũ Huy ôm lấy Thư, xoa nhẹ tóc cô rồi dịu dàng trêu:

- Thôi! Để về nhà vợ ơi!

Làm cho bọn Bó đời cười xòa lên.

Ông Ngọc nhìn Vũ Huy rồi quay đi như muốn quên hết tất cả. Sự thật ư? Giá như chỉ có hạnh phúc ở hiện tại này là sự thật mà thôi. Ông đứng dậy:

- Thôi, đến giờ rồi vào thôi, với cái xe lăn này cũng hơi lỏng ngoẵng đó!

Huy đảo mắt nhìn quanh sân bay, hơi lâu rồi nhìn Thư cười nhẹ. Cô đẩy anh từ phía sau, dịu dàng cười nhẹ che đi bộn bề những vết cắt rỉ máu trong tim. Huy đưa tay vẫy vẫy chào hai thằng bạn Bó Đồi quý hóa. Ánh mắt anh ngưng lại nơi cửa phòng chờ. Một chút gì thân quen vừa lướt qua, lại có đủ sức hút kéo anh lại. Huy không biết nữa nhưng cảm giác quen thuộc lại rất thật. Anh nhắm mắt. Hình như bóng dáng này anh đã từng không ít lần trông thấy! Chỉ là không thể nhớ ra! Không thể nào nhớ ra nổi. Cái dáng đứng chênh vênh nhiều nỗi niềm ấy. Đúng rồi! Là bệnh viện! Rất nhiều đêm chấp chờn me sáng tỉnh dậy, anh lại mơ hồ nhìn thấy bóng dáng một cô gái như thể sau lớp cửa kính, đang nhìn anh. Ánh mắt rười rượi, hoang hoải và buồn vô hạn. Nhưng mỗi lần như thế chỉ vài phút sau khi anh mở mắt ra, cô gái lại biến mất. Vũ Huy nghĩ cô đã tựa vào tường bên trái nhưng chân anh không đủ sức để chạy đến hỏi chuyện. Một cái gì đấy thôi thúc Vũ Huy mở mắt:

- Đợi đã!

- Dạ!

Nhã Thư hoảng hốt nhìn Huy. Thư cũng đang chìm vào những dòng suy tư miên man nên câu nói hơi to của anh khiến cô khẽ giật mình.

- Sao ạ! Nhưng sắp đến giờ rồi anh!

- Ừ! Anh biết rồi! Đợi anh một lát.

Nói rồi Huy quay bánh xe, ngược về phía cổng, nhanh và vội. Dòng người lướt qua hối hả khiến Huy không nhìn rõ cô gái nữa. Có một động lực mơ hồ lắm như thúc đẩy Vũ Huy. Nhanh nhanh nữa lên! Dù chính bản thân anh cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cảm giác này khiến Huy thấy bức bách và khó chịu quá! Cứ như rằng có những điều khủng khiếp lẽ ra phải được lấp đầy những mảng thủng trong kí ức của anh. Huy có cảm giác có rất nhiều điều đang bị che lấp đi nhưng không tài nào nhớ lại được. Thực tại lại quá hoàn mỹ, hoàn toàn khiến anh mộng mị. Lẽ nào là tâm trí anh có chút xao trộn mạnh từ lần va chạm.

Vũ Huy buông đôi tay mới như nơi cổng vào phòng đợi. Bóng dáng cô gái kia không còn ở đó nữa. Anh đảo mắt nhìn quanh. Chiếc xe lăn quay quay vài vòng nơi dòng người vào ra. Nhã Thư ào đến:

- Huy! Anh sao vậy? Có chuyện gì thế?

Vũ Huy ôm đầu, mọi thứ quay cuồng, muốn nổ tung nhưng không bứt ra được. Tim anh lại quặn đau. Hình ảnh cô gái với dáng đứng chênh vênh làm anh mệt mỏi, đau đớn tức tưởi đến vậy. Nhã Thư nắm chặt lấy tay Huy, chiếc nhẫn trên ngón áp úp lấp lánh sáng kéo Huy về thực tại. Đôi tay Thư vẫn xiết chặt. Cô không hỏi anh thêm gì nữa. Cô dịu dàng chỉnh lại quần áo cho anh, rồi mỉm cười nhẹ bằng:

- Thôi nào, vào thôi anh, mọi người đang đợi mình đấy.

Chiếc xe lăn quay đi, Nhã Thư đưa mắt nhìn sang trái, nơi góc khuất, chiếc áo khác màu xanh thập thò sau cánh cửa phụ... Rất nhanh, một giọt nước mắt khẽ rơi... Đứng chết. Cô mím môi đẩy mạnh xe lăn cho Huy. Cả hai mắt hút trong đám đông, cũng mắt hút khỏi cuộc đời Thụy Dương.

Trái tim Dương quặn thắt. Cô muốn gào lên, muốn chạy đến, muốn ôm chầm lấy anh. Muốn nói với tất cả mọi người, với người cô yêu rằng: “Cô mới là người anh yêu. Thụy Dương mới là bạn gái anh!”

Nhưng không được, không được nữa rồi! Thụy Dương không làm được. Cô ngồi bệt xuống đất. Khóc thành những tiếng rì rì không thoát ra được. Cô cứ đập mạnh tay vào chân mà khóc. Đôi chân này đã không nghe lời cô nữa rồi, nó không đứng lên được, không chạy đến bên anh được. Chưa bao giờ Dương thấy mình bất lực như lúc này. Mọi sức lực trong cô đã tan biến tự bao giờ. Mọi thứ như cùng lúc chống lại cô, cùng lúc biến mất khỏi tay anh. Thụy Dương không cần, không cần gì hết, chỉ cần Vũ Huy ở lại bên cô như trước đây, đừng rời xa chỉ trong khoảnh khắc.

- Huy à!

Tim cô gào lên. Biết rằng anh chẳng thể nghe thấy, biết rằng anh chẳng thể hiểu được. Huy à! Anh có biết, lúc này trái tim em không còn động lực để đập nữa không? Tim Dương cứ gào lên từng đợt, nức nở, ngen thắt, nhói đau. Cô lê lét trên sàn nhà lạnh toát, rùng mình bởi những cơn gió lướt qua. Cô đã không chóng cự được nữa rồi. Nước mắt ướt đầm. Cô không còn gì nữa rồi! Mất tất cả rồi! Chẳng còn ai bên cô lúc này, chẳng còn ai cạnh cô lúc này nữa rồi.

Hoàng Quân ngồi trong xe trước công. Nơi một góc khuất anh biết có cô gái anh hết lòng muốn ở bên, muốn quan tâm. Tùng nói đúng, anh cũng đoán đúng. Cả đêm qua phi về Cát Bà để làm gì. Lẽ ra anh phải hiểu rằng: “Với Thụy Dương, nơi nào có Vũ Huy sẽ có trái tim cô, sẽ là nơi cô muốn đến nhất, chắc chắn vậy”. Có tiếng đập nhẹ vào cửa kính bên kia, Quân quay sang.

- Anh vào đó đi! Cô ấy cần anh!

Ánh mắt của Tùng nhìn về phía Dương, cũng mông lung, hoang hoải lắm. Bởi vì hơn ai hết lúc này Tùng hiểu nỗi đau mà Dương đang trải qua.

Quân nhìn Tùng rồi mở cửa xe bước ra, anh bước chậm chậm về phía Dương. Không vội vã. Tay anh vẫn bỏ vào túi quần, lặng đứng nhìn cô gái nhỏ lê mình trong nỗi đau quá dày. Sự kiên nhẫn kéo dài cho đến khi Dương ngẩng mặt lên, hít một hơi dài, bất giác bắt gặp ánh nhìn buồn đến tái lòng của Quân. Anh nói nhỏ, dụi dụi nhưng dò xét:

- Đau xong chưa? Thở được chưa?

Dương không trả lời, cô nhìn anh lại khóc, nước mắt cứ tự chảy ra không thể ngăn lại. Hoàng Quân chậm chậm đi về phía cô, vuốt nhẹ những sợi tóc dính bết vào má, mẫn mùi nước mắt. Rồi luồn tay bế thốc cô dậy. Thụy Dương nép mình vào ngực anh, nước mắt vẫn rơi đều đều. Nhưng hình như sự tủi thân đã vơi đi ít nhiều.

Thụy Dương lại được đặt ngay ngắn trên xe Quân, bản nhạc không lời “river flows in you” lại nhẹ nhẹ nhả từng nốt. Quân kéo chiếc áo khoác của anh lên sát cổ Dương, Dương vẫn nhắm nghiền mắt. Anh buông tay cô, định quay sang ghé lái. Bỗng thấy bàn tay mình bị giữ lại bằng một lực yếu ớt, những ngón tay bám víu nắm chặt:

- Ngày mai tôi tỉnh dậy, anh không biến mất chứ?

Quân quay lại nhìn cô cười nhẹ.

- Cô mà không nín đi là tôi đi đấy! Ngủ đi! Tôi còn chưa biết cô đi đâu đây!

Thụy Dương mở mắt ra, nhìn anh đầy cầu cứu, ánh mắt vẫn ngân ngấn nước:

- Đi đâu cũng được, miễn là ở bên tôi, lâu một chút!

Quân gỡ tay Dương ra, buồn buồn nói:

- Ừ!... Lâu một chút!